

INDIEN

– ett framtidsland ?

Reväst

Styrelsen för regional forskning i Västsverige

Indien – ett framtidsland?

INDIEN

– ett framtidsland?

En rapport från Reväst

Reväst – Styrelsen för regional forskning i Västsverige
Göteborgs universitet
Kulturgeografiska institutionen
ISSN 1100-1496
Rapport 2008:1

Reväst syftar till

- ▶ att vara ett regionalt kontaktnät och informationsforum för planerad, pågående och avslutad forskning om regional utveckling, utförd såväl i som utanför Västsverige
- ▶ att initiera forskning vid de olika högskolorna i Västsverige om regional utveckling utifrån problem identifierade i Västsverige eller utanför
- ▶ att medverka till att bygga upp forskarkompetens på det regionalvetenskapliga området i Västsverige
- ▶ att sträva efter internationella jämförelser

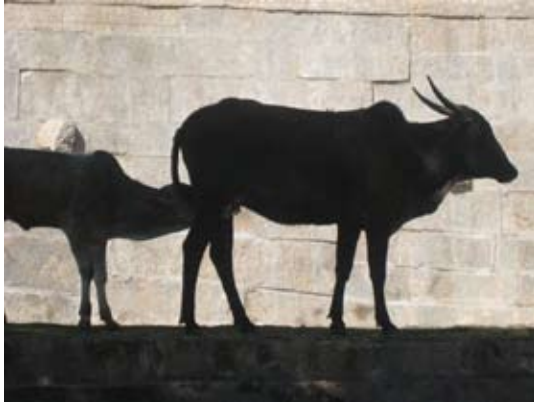
Reväst – Styrelsen för regional forskning i Västsverige
Göteborgs universitet
Kulturgeografiska institutionen
ISSN 1100-1496
Rapport 2008:1

Redaktörer: Gun Looström, Anders Franck
Grafisk form: Anders Eurén
Tryck: Geson

Reväst – Styrelsen för regional forskning i Västsverige
Göteborgs universitet, Kulturgeografiska institutionen
Box 630, SE-405 30 Göteborg
Telefon 031-786 44 15
E-post revast@handels.gu.se

Innehåll

Förord.....	9
A Global Marketplace.....	12
The British Way.....	24
Elituniversitet med bredd.....	28
Lågan i Hosakate.....	34
Volvo India, Hosakate, Bangalore	38
Först på Nasdaq.....	46
Mer än bara Bollywood!	51
Center for Film and Media.....	56
India Foundation for the Arts.....	59
Srishti School of Art, Design and Technology	62
Kathalaya – berättelsernas hus.....	64
Attakkalari Centre for Movement Arts	68
Kontaktuppgifter Indien	71
Appendix.....	76

Förord

INDIEN ÄR ETT FANTASTISKT LAND på många sätt. Landet har en mångtusenårig kulturell historia med olika idéströmningar och religioner. Indien har varit självständigt och ibland erövrats av andra nationer. Fattigdom och rikedom har varvats på ett besynnerligt sätt och stora grupper av människor har ställts utanför samhället genom ett hårdfört kastsystem. Under de senaste 20 åren har Indien genomgått en remarkabel utveckling. Efter frigörelsen från Storbritannien efter andra världskriget sökte Indien att finna en väg mellan planekonomi och kapitalism. Den modell man valde visade sig inte vara lyckosam och ekonomin stagnerade trots mycket goda yttre förutsättningar. Under de senaste 20 åren har landet liberaliserats och mer marknadsekonomiska lösningar tillämpats. Detta har lett till en snabb ekonomisk tillväxt och en höjning av levnadsstandarden för stora grupper i samhället. Samtidigt måste konstateras att majoriteten i landet fortfarande lever i fattigdom och misär och det kommer att

ta lång tid innan alla kan dra nytta av den tillväxt som sker på ett makroplan. Indien är dock en av de stora aktörerna när det gäller kvalificerad tjänsteexport till Västeuropa och USA. Vidare satsar landet hårt på utbildning och forskning samt har allt fler internationellt verkande storföretag. Indien kommer att tillsammans med USA, Kina och EU vara en av de dominerande ekonomiska och politiska krafterna under kommande årtionden

Reväst har under sin snart 20-åriga historia regelmässigt genomfört studieresor till länder vars utveckling har något att lära oss i Sverige och Västsverige och där vi också blir påverkade av vad som sker i landet eller regionen. Vi har besökt ett stort antal länder i Europa, Japan och USA. Det föll sig därför naturligt att också resa till Indien och den delstat där som idag svarar för den mest dynamiska utvecklingen nämligen Karnataka och dess huvudort Bangalore.

Resan genomfördes i slutet av november 2007. Denna skrift är en kortfattad rapport av vad vi då upplevde och den information vi fick. Det är ingen överdrift att säga att vi blev oerhört imponerade av vad vi såg och också till viss del konfunderade. Vad kommer att ske i detta gigantiska land med så mycket människor och en sådan dynamik? Kinas utveckling har ju diskuterats i många sammanhang och dess möjligheter och problem börjar bli allmänt kända. Tillväxten i Kina är till stor del kopplad till industriell produktion och ett hårt utnyttjande av miljön.

Indien har valt en delvis annan väg som kanske kommer att påverka oss i västvärlden än mer. Genom sin historia, sin utbildningsnivå och sina kunskaper i engelska har det varit naturligt för de indiska strategerna att länka in den indiska ekonomin på kvalificerad tjänsteexport inom en mängd områden. Det gäller datainformation, redovisning, design, teknisk utveckling m m. Det är ju sådant som vi Sverige har sagt att vi skall syssla med när allt mer tillverkning flyttar utomlands!

Vi fann naturligtvis inte något svar på frågan under vår resa vad vi i Sverige skall göra när vår eventuella nisch tas över av indiska företag till väsentligt lägre kostnader, men lite tankeväckande är det ändå.

Resultatet av resan är utöver denna lilla skrift och resenärernas egna tankar också en möjlig fortsättning på kontakterna med delstaten Karnataka och några städer inom området kultur. Sedan får vi se om också vi kan finna andra kontaktytor med det vänliga indiska folket. Redan i dag finns ju flera västsvenska företag etablerade i Bangalore, och fler kommer säkert.

och fler kommer säkert.

Lars Nordström

ORDFÖRANDE I REVÄS

A Global Marketplace

PROGRAMMET för den första dagen under REVÄST:s studieresa i Indien – måndagen den 26 november 2007 – syftade till att ge en bred beskrivning av Indien och vad som händer i Indien utifrån studieresans övergripande syften. Vid det seminarium som då anordnats på Atria Hotel i Bangalore tecknades en bakgrund till de studiebesök som under de följande dagarna väntade. Om man om studieresan i sin helhet kan säga att deltagarna – var och en och möjligen kollektivt – målade en tavla, så rörde det sig dag ett om grova penseldrag och skisser. Under de efterföljande studiebesöken handlade det sedan om att göra konturerna skarpare och berika tavlan med detaljer och nyanser. Rubriken på programmet för dagen var ”Bangalore – A Global Marketplace from the inside”.

Här följer referat av de anföranden som hölls under seminariet på Atria Hotel.

Utlokalisering av kunskap – effekter för staten/regionen Karnataka Vad kommer efter IT?

Mr S R Venkatesan, konsult, Transvahn Technologies India Pvt. Ltd

Mr Venkatesan arbetar för att stödja svenska företags kontakter med och etablering i Indien. Ett särskilt intresseområde är integrationen mellan universitet och näringslivet.

Inledningsvis presenterades några mer grundläggande och allmänna fakta om Indien, bland dem följande:

New Delhi är den politiska huvudstaden och Mumbai den finansiella.

Folkmängden uppgår till ca 1,1 miljarder. Indien beräknas gå om Kina som världens folkrikaste land om 20 år. Vart femte barn som föds i världen föds i Indien. Nästan en tredjedel av befolkningen är under 15 år.

Antalet officiella språk är fjorton. Engelska och hindi är de största. 80 procent av befolkningen är hinduer och 13 procent muslimer.

Bruttonationalprodukten (BNP) har under senare år vuxit med ca 9 procent. (Enligt en artikel i Dagens Nyheter den 7 december pekar OECD:s prognoser på en BNP-tillväxt för Indien på 8,8 procent 2007, för Kina 11,4 samt för USA 2,2 och Japan 1,9 procent).

Många indiska företag är bland de största i världen. Ett växande intresse finns också bland indiska företag att etablera sig utomlands. Antalet anställda inom vad som kallas "software industry" beräknas uppgå till två miljoner. Men Indien är också globalt "hub" för t ex bilindustri, flygindustri och elektronikindustri och har en stark ställning när det gäller "Design and Development".

Stora satsningar görs inom infrastrukturuområdet. En central roll i dessa satsningar spelar den s.k. Gyllene kvadraten – New Delhi – Mumbai – Bangalore – Calcutta.

Alla de stora internationella bilmärkena har nu produktions-

anläggningar i Indien. Den inhemska fordonsindustrin är också betydande. Enligt en – för regeringen och industrin gemensam – vision kommer Indiens ”automotive sector” år 2016 att svara för mer än tio procent av BNP och sysselsätta 25 miljoner personer.

Mr Venkatesan framhöll att Bangalore är ett starkt globalt varumärke. Världen vet troligen mer om Bangalore än om Indien. Bangalore borde därför kunna vara en bra kandidat till positionen som ”världens huvudstad”. Bangalore är Indiens Silicon Valley och har 6,5 miljoner invånare (även siffran 8 miljoner nämndes i andra föredrag).

Bangalore kännetecknas av höga ambitioner, tydligt entreprenörskap, kreativitet och förnyelse, viktiga miljöer för forskning och utveckling m m. Betydelsefulla ”byggstenar” i Bangalore varumärke ansåg mr Venkatesan vara

- en utbildad och engelsktalande befolkning (Human Capital).
- stor tillgång på teknologiskt och medicinsk arbetskraft
- ett mycket stort antal utbildningsinstitutioner
- en offentlig sektor med potential

Utlokalisering av kunskap – effekter på regionen och arbetsstyrkan

Dr Ravindra MP, VP, Head Education & Research Department, Infosys Technologies Ltd.

Dr Ravindra är rådgivare till Infosys företagsledning. Företaget startades för 25 år sedan av en medelklassfamilj. Man har stor erfarenhet av kunskapsutveckling. Företaget har växt 35 procent de senaste åren och har gått från 8 500 anställda 2001 till 85 000 anställda idag. Omsättningen kommer att vara 4 miljarder i mars 2008.

De processer man huvudsakligen arbetar med är:
BPO – Business process outsourcing.

KPO – Knowledge process outsourcing.

Utvecklingen har gått från BPO till KPO.

Fas 1 från 1980 – IT

Fas 2 från 1992 – BPO

Fas 3 från 2000 – KPO

Affärsomvandlingen sker genom att IT och KPO integreras. KPO väntas växa fram till 2010 med 45 procent där Indien räknar med att behärska 71 procent av världsmarknaden.

Fördelningen inom KPO-sektorn beräknas 2010 vara följande:

Bioteknik och läkemedel 18 procent

Teknik och design 12 procent

Forskning och utveckling 12 procent

Datasökning, integration och ledarskap 29 procent

Distansutbildning och förlagsverksamhet 12 procent

Animation och simulering 8 procent

Annat 9 procent

Drivkrafterna för företag att producera kunskapstjänster i Indien är att man där byggt upp en bra infrastruktur för tjänsterna, att man har en leveransmodell i världsklass och mycket god tillgång till inhemsk expertis, att man är förtroendeingivande och att man kan garantera säkerhet mot intrång samt trovärdighet hos de anställda.

Trender som man idag ser inom området kunskapstjänster är

- ett stort behov av akademiskt utbildad personal som läkare, jurister, ingenjörer
- konsolidering och uppdelning
- företagsflyttningar till mindre städer då etablerings- och lönekostnader stiger i storstäder
- en expansion av offshore centers

- förvärv och samgående av företag för expansion av verksamhet

Infosys kan erbjuda kunskapstjänster inom fyra områden:

- forskning – grundläggande forskning, kvantitativ forskning och kvantitativa operationella tjänster
- analyser – strategisk marknadsföring, kundrelationer, grundläggande marknadsföring, riskanalyser
- finansiella rapporter, planering och analys
- juridiska tjänster

En historisk beskrivning av Indiens ekonomiska utveckling och bedömning av den framtida politiken och dess utmaningar

Stefan Jonsson, Institutet för tillväxtpolitiska studier, New Delhi

Stefan Jonsson arbetar med omvärldsbevakning för Institutet för tillväxtpolitiska studiers (ITPS) räkning. ITPS har sin lokalisering till svenska ambassaden i New Delhi. ITPS har sex sådana utlandskontor runt om i världen.

Stefan Jonsson underströk inledningsvis att Indiens utveckling berör oss alla. Ett tydligt budskap var också att Indien och Kina är två olika ekonomier och politiska system. Förutsättningarna för den ekonomiska tillväxt och utveckling som sker i dessa länder skiljer sig således åt. Bilden av att Indien är Kina för tio år sedan leder därför fel. Det handlar om olika modeller. Den indiska modellen tar avstamp i servicesektorn, tillväxten är internationellt driven, kapitalbildningen sker via börserna etc. Det demokratiska systemet i Indien påverkar också förutsättningarna för den politik som drivs.

Indiens ekonomiska utveckling sedan självständigheten i slutet av 1940-talet delades in i tre perioder. Den första perioden – från 1947 till början av 1960-talet – kännetecknades av en tydlig självförsörjningspolitik – en tydlig reaktion på den tidigare koloniseringspolitiken. Det fanns en ambition att ”stå på egna ben”. Under de följande femton åren fram till mitten av 1970-talet växte ekonomin med ungefär två procent per år. De ekonomiska reformerna påbörjades i början av 1970-talet, vilket också innebar att inflyttandet från världsekonomin tilläts öka. De stora ekonomiska reformerna kom ”på allvar” i början av 1990-talet. Reformerna har inneburit liberalisering av den finansiella sektorn, förändringar av skatter för både företag och privatpersoner, privatiseringar och budgetsanering. En sektor som fortfarande är reglerad är detaljhandeln – i syfte att skydda de små handlarna. Även denna reglering är dock nu ifrågasatt. Ekonomin är nu i hög grad integrerad i världsekonomin.

Servicesektorn uppgår till 50 procent av BNP och är den sektor som växer snabbast. Indien har gått från 24:e plats till 11:e när det gäller andel av världens export av ”kommersiell” service under perioden 1980 till 2006. IT-sektorn utgör bara en mindre del av denna sektor. Softwaresektorn är dock stor i staten Karnataka – en fjärdedel av Indiens hela softwaresektor.

De stora skillnaderna som finns mellan olika städer och stater lyftes fram och som så ofta är det de rikaste staterna som växer snabbast. Samtidigt beskrevs den urbanisering som nu

pågår som den kanske största flyttrörelsen i världshistorien. De närmaste 45 åren beräknas 30 människor per minut flytta från landsbygden till en stad i Indien! Det tjugoförsta århundradet har också betecknats som det första urbana seklet i den meningen att nu bor större del av jordens befolkning i städer än på landsbygden. Elva av världens nu snabbast växande städer finns i Indien.

Några övergripande utgångspunkter för politiken:

- sammanhållen tillväxt med hjälp av ett system av femårsplaner
- utveckling av jordbruks- och livsmedelssektorn, med bl a satsningar på bioteknologisk forskning
- utveckling av industrin genom bl a särskilda industriella/exportzoner.
- förbättring av infrastrukturen inom kommunikations- och transportområdet men också och inte minst inom energiområdet
- satsningar inom hälso- och sjukvård
- fortsatta avregleringar.

Utmaningen i Indien är att skapa 250 miljoner jobb under den kommande 20-årsperioden.

Stefan Jonsson menade att vi kommer att få se fler multinationella indiska företag. De svensk- indiska banden är i dagsläget inte särskilt starka – men de ser ut att vara på väg att bli det..

Indien – en värld av möjligheter

Bengt Johansson, Exportrådet, Bangalore

Exportrådet har kontor i New Delhi och Bangalore, och snart öppnas ett även i Mumbai. Exportrådets uppdrag är att göra det lättare för svenska företag att växa internationellt. Man har 500 anställda varav 380 utomlands. Verksamheten bygger på lokal närvaro och handfasta råd.

Basfakta om Indien

Indien har styrts av starka ledare sedan självständigheten 1947. De har alla varit olika och haft olika syn på ekonomisk politik: Mahatma Gandhi, Jawaharial Nehru, Indira Gandhi, Rajiv Gandhi, Sonia Gandhi, Rahul Gandhi. Den indiska ekonomin började liberaliseras i början av 1990-talet. Sedan 1950 har man byggt upp en stor industriell sektor. På 1960- och -70-talen gick Indien ut på världsmarknaden. Till Indien kom då arbetsintensiv verksamhet som textilproduktion. Målet är att Indien ska vara världens tredje ekonomi år 2050 (i dag ligger man på tolfte plats). 2025 kommer Indien att vara världens femte största konsumentmarknad.

Indiska affärsfördelar

- Stor välutbildad befolkning.
- 400 000 tekniska ingenjörer utexamineras varje år
- 25 000 doktorerar varje år
- 2,3 miljoner tar en akademisk examen
- Engelsktalande befolkning, engelska är affärsspråket
- Kostnadsfördelar

Den indiska befolkningen år 2005

- 5 miljoner rika
- 11 miljoner hade höga inkomster
- 49 miljoner tillhörde ”konsumentklassen”
- 410 miljoner tillhörde arbetarklassen och
- 454 miljoner var fattiga

Sverige i Indien

Sverige har länge varit närvarande i Indien, exempelvis har Ericsson varit här i mer än 100 år. Närvaron har ökat starkt de senaste fem åren och den fördjupas för dem som redan är här. Indien används också som bas för Asien som helhet. Volvo är ett så etablerat varumärke att det numer är synonymt med något bekvämt, komfortabelt! Handelsvolymerna ökade med 100

procent mellan åren 2002–2006 men är fortfarande beroende av några få företag. Mer än 150 svenska företag av varierande storlek är verksamma i Indien – så exempelvis Ericsson och Oriflame.

Indisk industri

I New Delhi finns diplomaterna, Mumbai är finanscentrum, Pune är centrum för bilar, Bangalore är ”Silicon Valley” och centrum för rymdtekniken, i Chennai finns bilindustri och Telecom och Hyderabad är en växande IT-stad.

Den mobila explosionen genererar 7 miljoner nya abonnenter per månad. Idag har Indien mer än 200 miljoner abonnenter och har bland världens lägsta kostnader för att ringa. Indien är mycket beroende av att importera högteknologi, medicinsk teknologi och medicinsk utrustning. Indien har en avancerad och utvecklad privat sjukhussektor och Bangalore är ett centrum för bioteknik. Den medicinska turismen växer. 150 000 medicinska turister besökte Indien 2006.

I Indien produceras ca elva miljoner fordon per år. Produktionen har mer än fördubblats sedan 2002. Mellan 2006 och 2007 har 1,38 miljoner personbilar producerats för den lokala marknaden. Indien är näst störst i världen på 2-hjulingar och har 77 procent av marknaden och många globala företag har tillverkningsenheter i Indien.

Infrastrukturen behöver uppgraderas – och det kommer. Strukturfokus ligger på miljöteknik och förbättrad lagstiftning. Indien har det tredje största vägnätet i världen men bara 50 procent av vägarna är asfalterade. Investeringarna i att överföra och distribuera energi når 200 miljarder USD mellan åren 2002–2012.

Den organiserade detaljhandeln kommer att växa genom att medelklassen har råd att konsumera mer och genom liberaliseringar. Den totala detaljhandeln omsätter ca 225 miljarder USD men bara 3 procent i den organiserade sektorn. Nya shoppingcentra växer fram i städerna hela tiden.

Anpassning till den lokala marknaden är vägen till framgång. Exempelvis säljer McDonald's endast kycklingkött i sina burgare eller helt vegetariska. Nokia har utvecklat telefoner som är särskilt tåliga mot damm.

Det indiska statskicket

Ms Nandana M Bharadwaj, Advocate for Lex Nexus

Ms Nandana M Bharadwaj inledde med att framhålla att Indien är en (kvasi)federation men med en stark central regering. Systemet är ett arv från kolonialtiden och intentionerna med det går tillbaka på ett förslag från Storbritanniens sida till en Government of India Act år 1935. Denna blev inte antagen men har således ändå haft stor betydelse. Formerna liknar i viktiga avseenden den kanadensiska modellen. Den centrala regeringen eller statsmakten har således en stark ställning när det gäller utrikespolitik, försvar och lagstiftning. Regeringen är vald av och verkar på uppdrag av och för folket. Samspelet mellan den centrala nivån och delstatsnivån är centralt för det Indiska systemet – både vad gäller begreppen "Government och Governance".

Indien har världens längsta konstitution med 350 artiklar. Grunden är ett parlamentariskt system med två kamrar. Detta gäller både på central nivå och delstatlig. Konstitutionen grundar sig på principer om "enkelt medborgarskap, på idén om rättstaten – både lagstiftningen och dess rättstillämpning – samt på fundamentala mänskliga rättigheter. Friheten att utöva handel och köpenskap är grundläggande förutsättningar.

De två kamrarna har på både central och statlig nivå beteckningarna "Council of States" och "House of the People". Den exekutivamakten utövas dels av en president som betecknas som "the Head of the State", d v s statsöverhuvud, och som är indirekt vald, dels en folkvald president som är "the Head of the Government" d v s statsminister och regeringschef.

Det juridiska systemet har tre nivåer:

- Supreme Court på central eller nationell nivå
- High Court på statsnivå
- Districts and Session Courts på distriktsnivå

Volvo Aero India

Joakim Berglund, Director Design engineering

AB Volvo har en omsättning på 248 miljarder SEK och 83 000 anställda över hela världen. Volvo Aero är ett helägt dotterbolag till AB Volvo. I och med det nyligen genomförda köpet av Nissan Diesel har man idag mer än 100 000 anställda. Företaget har utvecklats från militär leverantör till designpartner i kommersiella program.

Volvo Aero har idag ett stort behov av att anställa civilingenjörer, ett behov som ökar varje år. Ledtiden för utveckling minskar kraftigt varje år, från tre och ett halvt år 1995 till ett och ett halvt år idag. Produktiviteten ökar varje år med 6 – 7 procent. Fördelar med Indien är enligt Joakim Berglund bland annat den goda tillgången på ingenjörer, låga kostnader och att indier arbetar hårt och har goda kunskaper i engelska. Nackdelar ansåg han vara den starka hierarki som råder i företagen, brist på innovation, kreativitet och personligt engagemang hos anställda samt den svaga infrastrukturen.

Uppdraget för Volvo Aero India är att etablera ett Volvo Aero Offshore Development Centre. Där ska kapaciteten under 2008 ökas med hjälp av en insats på minst 50 000 timmars ingenjörsarbete i Indien. Där är också en betydande produktutveckling tänkt att ske.

Ett slags reflektion:

Våra förhandskunskaper om Indien var högst begränsade. Informationen vi fick (liksom självfallet resan i sig) innebar därför en mängd nya intryck. Vårt intresse för Indien, dess utveckling och premisserna för denna väcktes definitivt. En

fråga som säkerligen bör ägnas mer uppmärksamhet är: ”Hur möter Sverige konkurrensen från Indien?” Ett sätt att tackla den frågan är kanske att på ett tydligare sätt intressera sig för Indien och att tydliggöra de band som på hemmaplan finns med Indien inom olika områden. Säkerligen är det så att om man börjar identifiera dem så kommer det att visa sig att de är fler än vad man tror. Det är också uppenbart att det västsvenska intresset för och de västsvenska kontakterna med Indien kommer att öka framöver. Frågan är nog egentligen i vilken takt vi vill få upp ögonen för de möjligheter som därmed öppnas och vilken betydelse vi vill tillmätta dem.

Lisette Lindenström

Bengt Dahlgren

The British Way

En rapport från Revästs besök i regionen Karnatakas parlament i Bangalore den 27 november 2008. Vård där var S. Chandrashekar, Officer on Special Duty och vi mottogs även av talmannen för överhuset Prof. B. K. Chandrashekar.

DELSTATEN BANGALORES regionparlament är i mångt och mycket en kopia av det engelska systemet. Man har ett över- och ett underhus med olika områden för beslutskompetens.

Några basfakta för att förstå hur det regionala styret fungerar: Indien har ett nationellt parlament och enligt konstitutionen skall Indien vara en sekulär republik. Organisatoriskt är Indien en federation som består av 28 delstater. Utöver dessa finns sju "Union Territories". De flesta politiska partier är regionala. Det finns egentligen bara två nationella partier – Congressparty och BJP. Mängden regionala partier och deras inflytande har medfört en ökad frihet för delstaterna. De flesta delstater får dock fortfarande ca 65 procent av sin budget från den nationella nivån. Det regionala inflytandet har dock medfört ökade spänningar inom landet då det ökade självbestämmandet bland delstaterna har lett till att regioner som har en stark och växande ekonomi och skicklig förvaltning kan dra nytta av dessa fördelar. De delstater som inte upplever samma ekonomiska "boom" halkar då efter i utvecklingen och upplever inte samma välståndsökning.

Alla delstatsguvernörer utses av presidenten, medan "premiärministern" (Chief Minister) är folkvald från delstatsparlamentet. Konstitutionen medger att centralregering-

en i krissituationer och på guvernörens rekommendation kan avsätta delstatsregeringar och införa presidentstyre. Detta hade också hänt under vårt besök i Karnataka – parlamentet hade upplösts och just då gällde presidentstyre. Ett val skulle hållas någon gång efter årsskiftet.

Byggnaden

Lite kort om byggnaden som hyser delstaten Karnatakas över- och underhus. Huset är byggt i ”gammal” stil med långa öppna korridorer längs båda sidorna.

Vad som tydligt syns överst på byggnaden är Indiens nationalsymbol – en kopia av *lejonet av Sarnath* från Varanasi, Uttar Pradesh.

Denna huvudstad byggdes på det ställe där Buddha började predika sin lära om fred och utveckling för universums fyra hörn. Symbolen knyter därmed an till Indiens önskan att bekräfta sitt urgamla löfte om att arbeta för världsfred och harmoni.

De fyra lejonerna symboliserar makt, mod och

tilltro. Ett lejon är alltid gömt för betraktarens öga. Mottot som finns inskrivet på basen ”Satyameva Javate” betyder endast ”Sanningen triumferar”.

Medan vi väntade på Prof. B. K. Chandrashekhar visades vi runt i de bägge husen som båda är inhysta i denna enorma byggnad. Både under- och överhuset ger genom sin utformning och uppbyggnad en klar känsla av att det forna kolonialväldet fortfarande är väldigt närvarande. Allt – placering av stolar, bord, tjänstemännens platser, utsmyckning – var mycket engelskt. Möjligen kan den näst intill fredliga upplösningen mellan Indien och England gjort det möjligt att det brittiska regeringssystemet anammats så helhjärtat.

Delstatsparlamentet

Karnataka styrs av två hus – *The Legislative Assembly* och *The Legislative Council*. The Assembly, dvs underhuset, består av 224 folkvalda medlemmar och en nominerad medlem. Andelen kvinnor bland de folkvalda och därmed även i överhuset är väsentligen mindre än i västvärlden.

The Legislative Council eller överhuset består av 75 ledamöter, 25 utses av underhuset, 25 utses av lokala myndigheter, sju personer väljs av studenter och lärare (Graduates and Teachers) och 11 ledamöter utses av Karnatakas Guvernör.

Professor B. K. Chandrashekhar som tog emot oss var talman (speaker) i The Legislative Council, dvs överhuset. Han är en man med, som jag uppfattade det, en diger meritlista. Han är utbildad jurist, har skrivit en doktorsavhandling om handelsjuridik och har som många indier en nära anknytning till Indiens frigörelse och födelse som demokratisk nation.

Mimmi von Troil

Vi blev dock väl mottagna av professor Chandrashekar som uttryckte ett stort intresse för ett ökat samarbete mellan våra bägge regioner.

Lars Nordström, Dr Chandrashekar

Elituniversitet med bredd

REVÄST gavs under studieresans andra dag möjlighet att besöka Indiens främsta universitet inom området teknik och naturvetenskap, Indian Institute of Science i Bangalore.

Lärosätet befann sig i ett spänningsfält mellan det traditionella elituniversitetet, präglat av offentliga anslag, och ett ökat beroende av en industriell utveckling vars puls regleras av den globala konkurrensen.

I Bangalores sydvästra hörn ligger en vacker park som utgör campus för Indian Institute of Science (IIS). De relativt små fakultetsbyggnaderna låg utspridda i området och skuggades av stora träd omgivna av gräsmattor och rabatter. Denna oas utgjorde en stark kontrast mot den omliggande stadens myller. Vi möttes av Dr Rahul Pandit, från International Relations Cell, i en byggnad som kallades Faculty Hall. Byggnaden utgjorde en blandning av representationslokal med olika konferenssalar och rektors kontor. Efter det att herr Pandit i en rasande takt presenterat grundfakta om universitetet vidtog en diskussion i vilken även rektor, professor Padmanabhan Balaram, deltog.

Historia

Jamsetji Tata, som bl a givit namn åt Indiens största bilmärke, tog 1896 initiativ till universitetet, som anger 1909 som årtal för sitt grundande. Organisationen består idag av fem fakulteter:

- Biological Sciences
- Electrical Sciences

- Mechanical Sciences
- Chemical Sciences
- Physical and Mathematical Sciences

Samtliga fakulteter är i sin tur indelade i en rad underavdelningar. Bangalore är väl känt för sina stora informationsteknologiska företag, men staden är också Indiens centrum för rymdteknik och flygplanstillverkning. Indien står inför stora utmaningar för att lösa sina miljö- och energifrågor. Landet måste ta till åtgärder för att bevara sin biologiska fauna. Alla dessa områden är exempel på ämnen för forskning och utveckling vid IIS.

De ca 2 500 studenterna på master- och doktorandnivå är till ca 80 procent män. Olika försök har gjorts för att ändra relationen mellan könen, men strukturen ligger fast. Fördelningen mellan doktorander och masterstudenter är ungefär 1350 – 900. Varje fakultet har förvånansvärt få studenter och många lärare/forskare. Det går fem studenter på varje lärare. IIS står för ca 8 procent av landets vetenskapliga publicering inom naturvetenskap och teknik. Biblioteks- och informationsresurserna är väl utvecklade. Universitetet har fått JRD Tata Memorial Library, Indiens bästa bibliotek inom naturvetenskap och teknik, som en donation. Till detta kommer flera digitala bibliotek och andra digitala källor.

Finansiering

Universitetet förefaller välfinansierat. En ökande andel kommer från industrin. Rektor Balaram säger att forskningen till stor del är statligt finansierad. Av 850 forskningsprojekt har 600 statlig finansiering. Relationerna mellan IIS och regeringen är täta. Universitetets finansiering sker genom ett sk block grant som skall täcka löner, hyror etc. Lärare/forskare söker medel för sin forskning i en omfattning som är dubbelt upp mot regeringens basfinansiering.

Offentliganställdas löner är tämligen lika inom alla sektorer. I Indien växer den privata sektorn, vilket skapar större

löneskillnader. Nyexaminerade doktorer som söker sig till privata företag får omgående en god lön. Universitetet kan bara betala mellan 10 och 30 procent av vad företagen kan erbjuda. Lärosätets goda forskningsmiljö har dock ett stort värde. Många akademiker kommer tillbaka för att utveckla sina idéer som forskare. Rektorn påtalar att alla inte klarar att leva det liv som industrin kräver med stora prestationskrav och hög stress.

När lönerna stiger för de offentliganställda innebär det inte att anslagen ökas i motsvarande grad. Alltså urholkas finansieringen av andra delar av verksamheten. Detta är något som kännetecknar hela den offentliga sektorn sedan länge. Utvecklingen i Bangalore har ingen relation till övriga nationella ekonomiska förhållanden.

En fråga vi ställde var hur man rekryterar lärare som både forskar och samverkar med industrin.

Rektorn svarade att Indiens problem är att globaliseringen slår igenom. Indiska forskare rekryteras till Singapore, Australien och USA. Samtidigt är "braindrain" ett begrepp som förekommer allt mindre i debatten. Många av forskarna som åkt utomlands kommer tillbaka till Indien. Industrin kan locka med höga löner som universitetet inte kan konkurrera med. Adjungerade eller delade tjänster är inte vanligt. Akademiska

institutioner är konservativa. Numera är det tillåtet med delade tjänster men det tillämpas inte i den omfattning som statsmakten önskar. Även start-ups som drivs av lärare är ett problem. Nyligen startade fyra professorer inom IT ett framgångsrikt företag, men konsekvensen blev att de lämnade universitetet.

Rektor Balaram är positiv till entreprenörskap och IIS arbetar för att utveckla en inkubator. IIS håller med lokaler men studenter måste skaffa egna medel för verksamheten. Det finns vissa "venture" medel. Alumni i USA bjuds in för att ge goda exempel.

IIS har 20 000 aktiva alumni i hela världen. Nästa år firas universitetets 100 års-jubileum och ambitionen är att alla tidigare studenter skall få en inbjudan. Universitetet har egen rätt att besluta om bildandet av ett holdingbolag. IIS har startat ett bolag tillsammans med Imperial College i Storbritannien. Dess uppgift är att bevaka intressen för flera universitet. Istället för att skjuta till ytterligare resurser uppmanar regeringen universitetet att i högre grad avgiftsbelägga sina tjänster.

Rekrytering av studenter

Studenter antas efter ett nationellt skriftligt test. De som klarar testet bäst kallas till intervju. Endast 10 procent av det totala antalet sökande erbjuds en studieplats vid IIS. Indien har ett stort överskott på unga som vill studera, och det finns ett behov av att låta utbildningssystemet expandera. IIS har många utbytesavtal med andra universitet. Ca 125 utländska studenter per år studerar vid universitetet. Studenter kommer från många olika länder för att läsa vid IIS. Från Europa är det främst från Frankrike som studenter sökt sig hit. Studenter från grannländer vill gärna läsa i Bangalore, men regelverket för antagning är ibland hindrande för dem. För indiska studenter som antas är stipendier den huvudsakliga finansieringen för studierna. Även utländska studenter kan erhålla stipendier, om än i mera begränsad omfattning. Stipendierna är generösa och

täcker alla kostnader för boende och litteratur och en del privata utgifter. Systemet är ganska vanligt vid indiska universitet. Regeringen satsar mycket stora medel på utbildning.

Den som har en master från IIS kan vara tämligen säker på att snabbt få ett kvalificerat arbete. Bangalores industri har växt så snabbt att det är svårt att få tillräckligt många att stanna kvar för att avlägga doktorsexamen.

Rektor Balaram fick frågan om hur det ser ut med rekrytering från olika klasser i det indiska samhället. Troligen finns studenter med alla sorters bakgrund. Rektorn menade att de rika inte vill läsa. De har fångats i den amerikanska drömmen om lycka genom konsumtion och flärd. Studenter från fattiga förhållanden kan vara mycket goda studenter. Ett nationellt projekt finns där man letar talanger i högstadieskolor. Eleverna testas och de som lyckas väl kan få stipendier och extra stöd för att kunna gå vidare i sina studier. Ett mycket litet antal elever antas på detta vis men de som gör det får allt stöd som går att uppbringa.

Samverkan med samhället

I syftet att nå ut i samhället erbjuder IIS flera program i form av interaktiva kurser på distans. Andra exempel på relationer till det omgivande samhället är akademiska partnerskap, flera av dessa på områden som berör miljö och ett uthålligt samhälle. Det finns också program för ett direkt samarbete med industrin. Kunskapsutväxling och skydd av immateriella rättigheter (IPR) är två områden där IIS och industrin samverkar. För universitetet har IPR blivit en allt viktigare fråga de senaste fem åren. Uppfinningar som görs av forskare på tjänstetid tillhör universitetet, som kan ha patent på dem tillsammans med andra finansiärer. Regeringen låter universitetet hantera frågan om IPR utan inblandning.

Indiska universitet är kända för att vara teoretiska, men det verkar som om de blir mer aktiva i relationen till samhället. Industrin söker samarbete med IIS. Forskare går ut för att

studera tillämpningar. Inom områdena IT, bioteknik och materialteknik finns en rad samarbeten med ledande företag i både Indien och den globala arenan. Samarbetet präglas ibland av kulturkrockar. IIS startade 1994 något som kallades Technology Development Management (TDM), med syfte att driva utvecklingsprojekt tillsammans med industrin. Resultatet blev dock inte vad man hoppats. Den främsta låsningen uppstod till följd av att den offentliga ekonomin planeras i femårsperioder. De privata intressena styrdes av andra faktorer än politiska beslut och hade framför allt ett annat tidsperspektiv. Universitetet vill få igång fler projekt av denna karaktär bl a genom att utveckla två särskilda institut för utveckling och att öka antalet start ups.

IIS erbjuder fortbildningskurser på kvällstid för yrkesaktiva ingenjörer och naturvetare. Lärare från universitetet blandas med lärare från industrin. Några arbetsgivare lägger upp särskilda kurser för sina anställda på lördagar.

Rektor Balaram förde ett resonemang om att bredda universitetets spetsområden med andra inriktningar. En samhällsvetenskaplig institution håller på att etableras. IIS saknar en medicinsk fakultet. Diskussioner förs också om att etablera grundutbildningsprogram inom några områden. Nyligen har ett centrum för produktdesign etablerats, där lärare engagerats som inte är ingenjörer, vilket är mycket ovanligt. Nya institutioner tillkommer även på IIS, som öppnat en avdelning kallad Institute for education science and research. IIS är främst fokuserat på forskning men har behov av att utöka med en sådan funktion.

I Sverige samarbetar IIS med framför allt Karolinska institutet men också med KTH, Chalmers och Göteborgs universitet. En annan part som nämndes i Sverige var Vinnova. REVÄST-gruppen togs vänligt emot men var knappast av den kaliber som IIS vill utveckla samarbete med.

Staffan Lööf

Lågan i Hosakate

ONSDAGENS FÖRMIDDAG ägnades åt ett studiebesök på Volvo Indias produktionsanläggning i Hosakate, ca 50 km söder om Bangalore. Vi möttes även mycket fin ”svensk” fabrik om än något mindre automatiserad än motsvarande fabriker i Sverige.

Det som tillverkades var lastbilar och reservdelar, men veckan efter det att vi varit där öppnades, på samma område, en helt ny bussfabrik.

Att vara Volvoarbetare är ett högstatusjobb i Indien. Lönen varierar mellan

1 000 och 3000 kronor/ månad för arbetare och 3 200 kronor/ mån för tjänstemän. Till detta kommer rätt till 16 dagars semester och tio dagars sjukfrånvaro.

Volvo är idag litet i Indien, men marknaden är stor. Inom några år räknar man med att ha etablerat sig rejält på marknaden för både lastbilar och bussar. Volvo har redan levererat ett antal bussar till Bangalores stad.

Volvo etablerar sig även starkt inom andra marknadssegment såsom Penta, 3 P (produktutveckling), Globalt inköp och IT.

De främsta skälen till detta är tillgången på billig välutbildad arbetskraft samt det faktum att man etablerat sig på en av framtidens stora marknader.

Allmänna reflektioner

Resan från centrala Bangalore till Volvos anläggning några mil strax utanför gav oss alla på allvar nya erfarenheter och inblickar när det gällde Indiens infrastruktur, väg- och fordonsstandard, liksom efterlevnad av eventuella trafikregler.

För oss effektiva, strukturerade och säkerhetstänkande svenskar var denna förmiddagsresa något av en chock. Här gällde det att med skrangliga fordon ta sig fram där det bjöds lite plats, på undermåliga vägar, i snigelfart och på igenkorkade motortrafikleder. Detta är vardagssituationen i rusningstrafik i Indien, dvs även en kort resa kan ta väldigt lång tid. Vår resa tog drygt 2.5 timmar och sträckan var ca 50 km.

Framme vid Volvos anläggning möts vi av en fabrik som är ren och snygg, inget buller eller andra märkbara problem med miljön. Om det inte vore för klimatet skulle fabriken lika gärna kunna ligga i Sverige. Denna fabrik har dock en något lägre automatiseringsgrad än motsvarande svenska fabriker.

Arbetarna är organiserade i en fackförening. Den hör inte till någon central organisation. Detta är på sikt inte bra då det blir ett "Volvofack". Styrkan med bara ett par hundra medlemmar och fristående mot företaget kan i en förlängning ifrågasättas. (Vi pratade aldrig med någon facklig representant, men enligt ledningen finns ett samarbete mellan de fackliga organisationerna inom hela den internationella Volvokoncernen, vilket ger de anställda i Bangalore en viss facklig erfarenhet/utbildning.)

Vi noterade en stolthet över att jobba på Volvo i Bangalore. Arbetet där är att betrakta som ett välbetalt (1 000-3 000 kr/mån) högstatusjobb.

Företagsledningen beskrev de anställda som oerhört lojala och arbetsamma. De ställer gärna upp och jobbar på ledig tid, även utan extra ersättning. Vi frågar oss varifrån kommer denna drivkraft. Handlar det om vägen ut från slummen som vi såg många exempel på i Indien. Bostäder som uppförts av tält eller korrugerad plåt, spisar som ersatts av öppna eldar, skitiga vattendrag som tjänstgör i såväl matlagning som tvätt och toalett. Mot denna bakgrund är givetvis drivkraften stark att inte lämna eller ifrågasätta ett som de ser det högstatusjobb.

För tjänstemännen finns ingen facklig organisation.

För Volvo är Indienmarknaden gigantisk och dessutom dörren till övriga Asien. På plats i Indien når du länder som Bangladesh, Pakistan och Kina. Indien utvecklas snabbt som land och varje dag får indierna det bättre, och många får möjligheten till ett bättre jobb och lite högre lön så de hamnar ovanför fattigdomsstrecket. Det känns fantastiskt att fått uppleva detta på plats och förstå vad som håller på att hända, en fantastisk möjlighet för ett fantastiskt land.

Samtidigt känner man givetvis farhågor – för indierna själva men också för övriga världen.

För varje dag ökar efterfrågan på välfärdsvaror, dessa måste transporteras i en undermålig infrastruktur och med stora miljöproblem som följd.

För Volvo innebär detta både möjligheter och utmaningar. Möjligheten att vara en del av en idag stor och i framtiden gigantisk transportnäring. Möjligheten att leverera säkra, ganska miljövänliga och motorstarka lastbilar och bussar men också att göra det till rätt pris, utbilda chaufförer, bygga upp servicenät m m i en kaotisk värld. Där stora lastbilar till viss del kommer till korta för att kapaciteten inte kan utnyttjas på igenkorkade vägar. Där det i framtiden kommer att vara stora miljöproblem, eventuell drivmedelsbrist m m.

För fabrikerna finns givetvis också utmaningen att få fram underleverantörer som håller godtagbar human standard och som någorlunda följer miljöregler m m. Ett annat problem är givetvis också att få fram alla delar i tid till tillverkningslinorna när volymerna ökar.

Att tänka på inför en framtida utveckling i Sverige är om det finns någon ”gräns” för outsourcing och vilka konsekvenser det får. Vi kan konstatera utifrån det vi såg på Volvo att både tjänstemanna- och produktionsjobb är möjliga att outsourca. Indierna är lika duktiga som vi, kanske till och med duktigare och i alla fall mycket mer motiverade. Kan och ska vi konkurrera med dem? Ska vi konstatera att detta är den nya världen där framtiden och utvecklingen finns?

Vi har sett lågan tändas och ge andra möjligheter. Innebär det att vi släcker ljuset och avvecklar här? Vad kommer istället? Vad behöver vi för utmaningar för att lågan ska tändas här och inom vilka nischer kan vi utvecklas vidare?

Krister Andersson
Anders Glemfelt

Volvo India, Hosakate, Bangalore

Utbildningsbyggnaden vid Volvo, Hosakate

Volvo India

Vid vårt besök representerades Volvo av Eric Leblanc, MD, Jean Francois Hilico, General Mgr Volvo 3P, Satish Rajkumar, Volvo IT och Klaus Fox, VP Industry

Eric Leblanc, MD, berättade om Volvo Business area Asia inkl Nissan Diesel, Volvo är ännu så länge en liten spelare på den asiatiska marknaden (under 5 procent) men inklusive Nissan så ökar Volvo sin marknadsandel för varje år.

Eric presenterade Volvo Indias organisation enligt följande:

Operations

Trucks, Buses, Construction Equipment, Penta, Volvo Aero, Sourcing

Volvo IT infrastructure, 3P Production development och Global Sourcing d v s en komplett organisation för både den indiska såväl som den asiatiska marknaden. Volvo har etablerat sig i Indien med en komplett organisation för att därifrån kunna försöka bl a Korea, Kina, Bangladesh m fl länder med produkter. Global Sourcing servar dessutom hela Volvo med inköp från Asien.

Anläggningen i Hosakate består f n av fabriken med ca 200 anställda, administrationen med ca 140 anställda, utbildnings- och kompetensutvecklingsenheten, lager, underhålls- och reparationsavdelning för sålda fordon, förarutbildningsenhet (som är ett måste i Indien beroende på att chaufförerna måste tränas i bl a safe driving. En Volvo är tre gånger så dyr som andra lastbilar i Indien men har mycket större kapacitet och kraft. Ägarna måste också tränas i bl a logistik för att de inte ska pressa chaufförerna för mycket.

Dessutom byggs en ny bussfabrik, Volvo Bus Building Plant, som kommer att stå färdig under nästa vecka. Ytterligare byggnader på området är dessutom under planering

Volvo i Bangalore

Inne i Bangalore har nyss bildats en enhet för teknikutveckling, som ännu är ganska liten men som kommer att växa kraftigt under 2008. Dessutom finns en produktionsanläggning för Road Machinery, byggd 1978, på 50 000 kvadratmeter.

Försäljningen 2006 uppgick till flera miljarder kr för Volvo Indiengruppen. Ökningstakten är hög och beräknas öka med > 20 procent för 2007. Totalt finns 1064 anställda + 500 konsulter.

Den totala lastbilsmarknaden i Indien är ca 430 000 fordon per år. Kraven på fordonen skiljer sig mycket från de europeiska och medelkostnaden för en lastbil i Indien är låg, ca SEK 200 000, dessutom har indiern låga motorkrav, ca 160 hästkrafter (Volvo ca 400 hk), hastigheten i trafiken är låg och fordonen innehåller fortfarande 50-talsteknik.

Därför är det ibland svårt att sälja Volvo på modellprogrammet men genom andra argument nås kunden, bl a låg kostnad per km, bra förarträning, omfattande service, tekniska fördelar, säkerhet, miljövänligt och effektivt. Vad vill kundens kund ha? Ett fordon med långt liv och som dessutom skall vara bränslesnålt.

Bussar

Bussar har idag en liten marknadsandel, men försäljningen har ökat mycket under 2007, bl a såldes bussar till staden Bangalore 2006 och de röda Volvobussarna kan ses i linjetrafik i staden. Befolkningen uppfattar dem som kvalitetsbussar och Volvo har ett mycket bra rykte i Bangalore. Volvo Buss har stor förväntan på mycket mer försäljning under 2007/2008

Volvo Penta

Volvo Penta har > 5000 installerade enheter i Indien främst inom industri och båt. Verksamheten är etablerad sedan länge.

Jean Francois Hilico, General Mgr Volvo 3P, Head of 3P
Förkortningen 3P står för Product development, Purchasing och Product managing

Aktiviteterna i Bangalore består främst i att

- stödja den globala Volvoorganisationen inom 3P samt
- att driva truckutvecklingen i Asien
- svara för inköp av komponenter till hela Volvos organisation från Indien

Varför finns 3 P i Bangalore?

Främst av följande skäl (för övrigt samma som för andra enheter inom Volvo India)

- Think globally - act locally, Volvo behöver finnas på varje marknad.
- Benefit från tidigare Volvoaktiviteter i området
- Indierna är engelsktalande
- Mycket god tillgång på utbildad arbetskraft. Indierna är

mycket arbetsvilliga

- Bangalore är Indiens Silicon Valley. Det finns redan stora resurser inom Software development
- Kostnaden för en indisk ingenjör är ca 30% av en svensk

Volvos strategiska vision för Bangalore är att här anlägga och utveckla en hub för Asien. Bangaloreteamet är idag det största i världen inom 3P.

Fakta i korthet om 3P i Bangalore

Citycenter office har 220 anställda och är idag för litet
Snittåldern på de anställda är 27 år, 97 procent graduated
Verksamheten på 3P i Bangalore ska växa kraftigt 2008 för att kunna stötta de europeiska anläggningar som inte längre får tag i utbildad arbetskraft.

100 konsulter förutom de anställda

Kostnaden per konstruktionstimme minskar, den reella kostnaden idag (2007) är < än 300 SEK per timme

Purchasing har ansvaret för

- export av komponenter från Indien
- lokalisering av inköp av komponenter för lastbilar o bussar
- inköp av non-automotive komponenter

Vad köper man då in i Indien?

- Många av komponenterna som behövs i den lokala produktionen köps lokalt
- Mycket exporteras även till Volvos fabriker i övriga världen
- Gjutna aluminiumprodukter från Indien är best in class
- Gummiprodukter likaså
- Indien ligger långt framme vad gäller precisionsmekanik och pressning

Utmaningen i jobbet är det ständigt ökande råvarupriset men det gäller för alla i hela världen.

Klaus Fox, VP Industry

Klaus berättade för oss om hur fabriken var organiserad och vad som producerades.

Fabriken förses idag med delar från både Borås, Göteborg, Umeå och Skövde. Allt kommer med båttransport till den indiska hamnstaden Chennai. Detta tar ca 28 dagar + lastbilstransport till Bangalore som tar ca en vecka. Produktionen planeras utifrån dessa förutsättningar.

Arbetet i fabriken är idag mycket mera manuellt än i Sverige. Arbetstiden för arbetare är 45 tim per vecka + 16 dagar semester + 10 sjukdagar. Tjänstemännen arbetar lika men har 25 semesterdagar + 10 sjukdagar betalda av Volvo. Om någon skulle vara sjuk mer än 10 dagar per år så måste semester tas ut. I Indien finns ingen sjukförsäkring.

Personalomsättningen i fabriken är låg, dock viss konkurrens från Australien – dit några flyttat det senaste året. Lönekostnaden för en arbetare är SEK 1000 – 3000:- för en tjänsteman SEK 3200 :- ->

Fabriksanläggningen är självförsörjande vad gäller vatten med egen borrhälsbrunn och miljöutsläppen från fabriken är ringa.

Klaus Fox ger oss en introduktion till fabriken

Efter denna introduktion så företog vi en rundvandring på den fina anläggningen.

Satish Rajkumar, Volvo IT

Volvo IT svarar för Volvos behov av IT.

I Indien har Volvo IT även externa kunder från andra framför allt svenska kunder i Indien exempelvis Nobel Biocare, Skandia

Volvo IT:s affärsidé är:

“We create business value through IT”

Volvo IT Indias uppgift är att “provide infrastructure and applications”

Organisationen är en matrisorganisation som servar både Volvo India VT Ltd och Volvo IT globalt.

Volvo IT India har 356 + 28 anställda 2007. Planen för 2008 är >500.

Även i Indien är det en utmaning att behålla personalen samt möta kostnadsökningarna, dock är tillgången på utbildad arbetskraft god.

Frågor

Vilka är fördelarna med tillverkning i Indien jämfört med Kina? Vara på marknaden, skatter samt låga kostnader

Finns fackföreningar? Ja det finns två stycken, dock behövs mycket utbildning traditionen är inte lika och någon central organisation finns ej. Facken är lokala och drivs via företaget och uppstår ofta på företagets initiativ. Svenska fackliga organisationer inom Volvo har varit här och hälsat på samt inlett visst samarbete.

Wireless eller inte?

Förändringarna i Indien går fort vilket är en stor utmaning, idag är mycket trådlöst men tyvärr når vi inte riktigt ända fram, allt är beroende av den sista sladden

Volvo går över till IP telefoni, vilket är i stort sett gratis. Vi kommer att använda samma system som MSN med samtal över datorn.

Krister och Lisette framför den fackliga informationstavlan

Först på Nasdaq

REVÄST besökte torsdagen den 29 november IT-företaget Infosys i Bangalore. Här följer en rapport därifrån.

Genombrottet för den indiska IT-industrin kom 1991 när den indiska ekonomin öppnades. Exporten från IT-industrin var då 128 miljoner dollar. Prognosen för år 2010 är en export på 60 miljarder dollar. Idag sysselsätter branschen 1 100 000 personer.

Infosys är ett ungt och framgångsrikt företag som tagit väl vara på de möjligheter som uppstått i samband med den indiska ekonomins öppnande. Företaget växer snabbt och sysselsätter idag över 80 000 medarbetare, varav 10 000 utanför Indien. Kunderna är fler än 500. De flesta kunderna finns utanför Indien.

Företaget ägs till 18 procent av de sju grundarna, resten av aktierna finns på de amerikanska, indiska och japanska aktiemarknaderna. Infosys var det första indiska företaget som listades på den amerikanska marknaden, Nasdaq.

Infosys betraktar sig som föregångare och pionjär inom branschen. Kvalitet i allt vad man gör är ett ledord för företaget. Ett exempel på detta är att företaget ISO 9001 certifierades redan 1993. En annan ledstjärna är att man skall vara ett

Infosys

ansvarstagande företag i samhället.

Företaget består av ett antal verksamhetsområden. Allt ifrån traditionell IT- verksamhet till kvalificerad konsultverksamhet inom managementområdet. I moderbolaget finns IT Consulting, IT solutions och Total outsourcing solutions. Dotterbolag i koncernen är områdena Business Consulting och Business process management.

Bank och försäkring är det största kundsegmentet och utgör 37 procent av omsättningen. Därefter följer telekom med 22 procent och tillverkningsindustri med 13 procent.

När Infosys startade ville kunderna ha programmering utförd enligt tydliga specifikationer. I dag frågar kunderna efter en lösning på ett problem. Kunderna vill ha tillgång till kvalificerade konsulter med specialistkompetens. Ofta innebär uppdragen översyn av hela processer i kundföretagen. Framgångsfaktorer för företaget är att personalen är engelsktalande, kostnadsfördelar genom den låga indiska lönenivån samt att leveranserna håller en mycket hög kvalitet.

Infosys anställer alltid egen personal i det land där man etablerar sig för att bättre förstå den lokala marknaden. Ett exempel är att Infosys i Kina har anställt 500 kineser. Innan ett projekt påbörjas besöker man alltid kunden för att säkerställa att man uppfattat uppdraget rätt. Tillväxten för företaget i Europa är god. Infosys har idag kontor på 18 platser som täcker hela den europeiska marknaden. År 2004 omsatte Infosys 204 miljoner dollar i Europa vilket utgjorde 17,7 % av omsättningen. Idag omsätter man 978 miljoner dollar, vilket utgör 27,4 procent av omsättningen

Inom IT-området använder man en standardiserad global leveransmodell för alla sina kunder. Alla uppdrag organiseras som projekt och genomförs enligt väl genomarbetade och kvalitetstestade rutiner. Standardiserade checklistor finns för allt arbete. Genom att vara ett ledande företag i IT-branschen är målet att ha bättre kunskap än kunden inom IT-området.

Av uppdragen utgör datordrift 30 procent av omsättningen,

programutveckling 21 procent och installation av standard-program 18 procent.

Infosys har lätt att rekrytera personal. Infosys ligger 2007 på femte plats på listan över de mest eftertraktade arbetsgivarna i Indien. Tidigare har man rankats som etta vid två tillfällen. Att arbeta inom IT-industrin anses glamoröst och öppna möjligheter att få resa ut i världen. Företaget har en ranking på vilka universitet varifrån de helst anställer sin personal. Genomsnittsåldern på personalen är 26 år.

Infosys anser sig vara mån om sin personal och framhåller att personalen är företagets styrka. Man eftersträvar ett arbetsklimat som på ett mindre företag.

Mycket uppmärksamhet ägnas åt de anställdas synpunkter. Viktigt för företaget är personalens hälsa och välbefinnande. Stort avseende fästs vid miljön i och runt företaget.

Företaget har egna bussar för personalens resor från och till arbetsplatsen. För kulturella och sociala aktiviteter finns ett antal klubbar för de anställda och deras anhöriga. VD har uttalat att ”alla som går hem på kvällen skall komma tillbaka nästa dag.”

Infosys anställer alltid personal lokalt som kan marknaden. Anställningen inleds med en tre veckors introduktion där bland annat programmering och databaskunskap ingår. Därefter följer specialträning och inriktning i tre månader mot den miljö man valt att arbeta med. Personal från andra länder kommer till Indien för kompletterande utbildning. Det finns ett kontinuerligt utbildningsprogram som genomförs på både arbetstid och fritid. Programmet omfattar 14 veckors utbildning uppdelat i moduler som all personal skall genomgå. Utbildningsbudgeten utgör tio procent av lönebudgeten och uppgår till 140 miljoner dollar per år.

En eftertraktad karriärväg i företaget är den som leder till positionen som Project manager. Efter utbildningen arbetar man med olika uppdrag inom det område man valt att arbeta inom i tre till fyra år innan man kan bli Project manager.

Det ges även möjlighet för personal att gå tillbaka till universitetet för att komplettera sina kunskaper och sedan komma tillbaka till Infosys.

Ingångslönen för konsulter är 200 000 rupier, ca 34 000 kronor, per år. Vid anställningstillfället är tio procent av lönen rörlig, denna del ökar därefter beroende på anställningstid. Lönen är kopplad till tre parametrar: företagets resultat, hur framgångsrikt projektet man är delaktig i är samt en individuell del.

Arbetstiden är 45 timmar per vecka, måndag till fredag. Alla anställda har rätt till 20 dagars ledighet per år, i detta ingår även sjukledighet. Dessutom finns tio nationella helgdagar då alla har ledigt. Övertid ersätts timme för timme. De anställda har sjukförsäkring och livförsäkring via företaget.

Det finns inga fackföreningar på Infosys. I stället har man valt att bilda ett antal forum för att diskutera olika frågor.

Jan Fridh

Anita Carlsson

Mer än bara Bollywood!

”Bollywood rules!”

Det påståendet fick vi höra påfallande ofta från kulturaktörerna vi mötte under en vecka i november när vi besökte kulturens arenor i Bangalore och Karnataka. Ett samtal om kultur handlade, lärde vi oss snabbt, med nödvändighet till stor del om den problematiska relationen till Bollywood, eller ”the Masala industry” som den också kallas. Så gott som alla vi talade med såg sig som det alternativa kulturlivets utmanare till den kommersiella filmindustrin, som utvecklades i ett läge där det var viktigt att skapa en story kring den indiska nationen – på de indiska språken. Och det har man lyckats med: Indien är idag världens andra största filmmarknad, efter USA, och producerar runt 900 titlar om året.

Som upplagt för en upplevelseekonomisk analys av den indiska kulturindustrin, kan man tycka. Men märkligt nog fann vi inga spår av analys av den kreativa sektorn hos de marknads- och företagsanalytiker vi talade med. I samtliga analyser var fordons- och transportindustrin jämte logistik och miljöteknik de sektorerna som framhölls jämte den traditionella servicesektorn. Inte ett ord om filmindustrin. Animationsföretagen. Hälsoturismen. ”India is developing towards service based and knowledge intensive economy” konstaterade man visserligen, men vad detta nya skulle vara hade man ingen klar uppfattning om. ”It’s an upcoming arena”, var den sparsmakade kommentaren när vi protesterade mot

den omvärldsanalys som just presenterats och förklarade att det var just Indiens djärva nytänkande inom den kreativa sektorn som lockat oss långväga ifrån.

Men, analys eller inte, så upptäckte vi att Karnataka har ett uppkäftigt, framgångsrikt och globalt medvetet kulturliv med stor utvecklingspotential – betydligt mer än bara Bollywood!

Bangalore betraktas idag som Indiens nav – som "the contemporary capital of India", men av tradition är Bangalore mest känd som staden med gröna lungor, som en plats för rekreation och friluftsliv. Nåja, eller var, för flera av människorna vi träffade beklagade sig över de senaste decenniernas enorma tillväxt och industrialisering. "Ni skulle ha varit här för tjugo år sedan, då var Bangalore en frisk och grön stad", menade många vi mötte. Och den snabba industriella utvecklingen har naturligtvis krävt sin tribut. Bangalore är idag en stad med nästan tio miljoner invånare. Indiens BNP ökar med tio procent om året, och 30 människor per minut – en person varannan

sekund – flyttar för närvarande från den indiska landsbygden in till städerna och kommer att göra så de närmaste 30 åren. Av världens 20 snabbast växande städer ligger elva i Indien. Inte märkligt att en sådan utveckling tär på Bangalores gröna oaser.

Men det finns motkrafter mot den galopperande industrialiseringen, eller snarare verkar man ha byggt in ett hållbart tänkande redan från början. De flesta vi träffade talade om vikten av att stötta och utveckla ”the green, clean and safe India”. För att erbjuda ett alternativ till den minst sagt tunga biltrafiken – i Bangalore finns drygt tre miljoner fordon – kommer staden inom kort att begåvas med ett eget tunnelbanenät. Invigningen är planerad till 2010, “but you know, things don’t always go the scheduled way here in India”.

Vår första dag i Bangalore får vi ändå ett stycke natur när guiden tar oss till Botaniska trädgården, ett Europa i koncentrerad form anlagt av de brittiska kolonisateurerna. I parkens mitt tronar till och med ett Chrystal Palace i miniformat som guiden entusiastiskt beskriver som ”lika vackert som sin förlaga i London”. Inte ett ord om indiernas motståndskamp, om Partition, den smärtsamma delningen 1947 eller om kolonialismens baksidor. På vägen hem passerar vi några indiska elitskolor – och de är många i Bangalore. Bland annat har man den bäst ansedda juristutbildningen här, och flera polytekniska högskolor ligger i staden. Äntligen får guidens röst en ton av ironisk distans: ”This school has its own planetary observation. So you see, the Christians also contributed in some way to the Indian education...” Ett par dagar senare besöker vi också en sådan elitskola, Indian Institute of Science, och imponeras av såväl den internationella utblicken som utbildningens höga standard. Nummer ett på den vetenskapliga agendan: att utbilda morgondagens nobelpristagare...

På kvällen åker vi till den engelskspråkiga och mycket prisade teatern Ranga Shankara i de södra delarna av Bangalore

och ser Creepings, ett drama av den unge, lovande dramatikern Ram Ganesh Kamatham. Teatern har blivit stilbildande av flera skäl. Man spelar kvalitetsteater på lika delar engelska och kannada, och uppmuntrar unga kvinnliga dramatiker. Dessutom låser man dörrarna prick 19:30 och tillåter vare sig efterslänrare eller påslagna mobiltelefoner, något som är högst ovanligt i Indien. Biljetterna kostar 100 rupier, 20 kronor, och dramat är en metaberättelse om hur man egentligen bäst berättar en historia i 2000-talets moderna storstad – på traditionellt vis eller med nya medel. ”Jag är så trött på ditt postglobala, postmoderna, post- allting, du borde ha stannat vid universitetet”, säger mannen till den unga kvinnan. Själv använder han sig av en mer traditionell berättarstil där magin spelar huvudrollen. Det magiska tror den unga kvinnan just inte så mycket på, och så spinner historien mellan dessa poler och säger både en hel del om Indiens som om hela den globala världens utmaningar. Publiken, de flesta gissningsvis studenter, är med på noterna. Det är påfallande många unga män i publiken, vilket förvånar och gläder oss – de som vi vant oss vid att betrakta som kulturens stöttepelare, de medelålders kvinnorna, är betydligt färre.

På vägen hem konstaterar vi att dramat mycket väl skulle kunna översättas och spelas på någon av våra scener i Västra Götaland. Men å andra sidan – vilket samhälle tar inte till termer av globalisering för att skyla över generationsklyftor och brist på kommunikation och sammanhang..?

“Imagine Karnataka”

Staten Karnataka är ingen homogen delstat utan blev tidigt känd som en plats där ovanligt många olika språk och kulturer levde sida vid sida. Här ligger hemligheten bakom varför just Bangalore blev centrum för IT-utvecklingen: den Florida-inspirerade förklaringsmodellen gör gällande att det var den unika mixen av språk och människor som skapade IT-boomen och att det var toleransen mot olika språk och livsstilar

som först lockade hit de nya kreatörerna. Redan på 50-talet blev Bangalore beryktat för sin kosmopolitiska struktur, på 70-talet kom entreprenörerna och startade IT-företagen. Universitetet drog till sig studenter från olika delar av Indien och staden utvecklades explosionsartat runt millennieskiftet då Bangalores IT-verksamhet tog fart på allvar. Följden blev att infrastrukturen snabbt kollapsade och priserna steg, en utveckling som inneburit både möjligheter och svårigheter för de kulturarbetare som är verksamma i Bangalore.

Socialt har kulturarbetarna en förhållandevis hög status, men den ekonomiska situationen är för många katastrofal. Prakash Belawadi, som startat ett film- och mediecentrum i Bangalore, illustrerade detta vid vårt besök genom sin berättelse om mormoderns hus i Bangalore. Huset hans mormor köpte för 80 dollar på 50-talet är idag värt runt 22 miljoner rupier, närmare fyra miljoner kronor. ”Branschen har skapat välfärd för några få, fattigdom för andra – alla kommer hit för att tjäna pengar, men ingen kommer hit för att bygga upp.”

Den regionala kulturpolitiken handlar till stor del om språk och delstatens, i det här fallet Karnatakas, särart. Regionerna följer oftast den nationella nivån i sin kulturpolitik, och tenderar att fokusera på att stärka de lokala språken, i det här fallet kannada. Det handlar mer om att stärka berättelsen och myten om Karnataka än om att utveckla regionen på riktigt: ”All they say is: Imagine Karnataka! They are not agenda based”, som Anjum Hasan, redaktör vid India Foundation for the Arts, uttrycker saken.

Center for Film and Media. Zac O'Yeah, Lars Lundgren, Prakash Belawadi

Onsdagen den 28 november

Center for Film and Media

Prakash Belawadi, grundare och verksamhetsledare
Shiva Subramanian, ansvarig utgivare Bangalore Bias, mecenat
Nikolaj Kielland, ansvarig för inkubator och Dreamhouse

Tillsammans med Zac O'Yeah, fri litteratör och författare från Göteborg och bosatt i Bangalore sedan åtta år, tar vi oss an de kulturella arenorna i Bangalore under två dagar. Vårt första besök är på Centre for Film and Media, där vi stämt möte med Prakash Belawadi. Mötet visar sig bli den bästa introduktion till Bangalore man kan tänka sig eftersom Prakash Belawadi är en analytisk person som hellre pratar stora strukturer än detaljer.

I sitt Center for Film and Media har Prakash Belawadi skapat en arena för allt från film till fri press och media, ett slags blandning mellan Nätverkstan och Atalante om man nu vill jämföra med Göteborg. Förra året startade han

gratistidningen Bangalore Bias, enligt honom själv den enda kritiska publikation på engelska som utkommer regelbundet i Bangalore. Prakash Belawadis mål är att starta en kritisk samhällsrörelse, en tankesmedja, där demokrati- och utvecklingsfrågor står i centrum tillsammans med frågor om kulturens spridning och de nya teknologierna. Dessutom umgås han med långt framskridna planer på att starta en filmutbildning. Märkligt nog finns inga film- och TV-skolor av rang i Indien – man lär sig hantverket genom att arbeta som assistent vid de stora Bollywoodinspelningarna. För dem som vill arbeta med smalare genrer finns få möjligheter att hitta utbildningsvägar.

I framtiden vill Prakash Belawadi erbjuda allt detta i sitt centrum: film- och medieutbildning på högskolenivå, workshops och filmfestival. Redan nu driver centret diverse film- och mediekurser, och inom den närmaste tiden hoppas man också inleda en inkubatorverksamhet. Just nu arbetar man med att knyta fler rådgivande personer till verksamheten med affärskunskap och specialkunskaper inom de olika konstarterna. Målet är att erbjuda ett tiotal kulturarbetare stöd och rådgivning under maximalt 18 månader och att studenterna vid utbildningens slut skall kunna presentera en fullödlig affärsplan.

Kulturpolitiken i Karnataka handlar till stor del om språkpolitik – det är språket som kommer på tal när man talar om kulturens möjligheter att nå ut till nya grupper och språkpolitiken lägger sitt raster över resten av kulturen. I Indien finns 18 officiella språk varav engelskan är det språk som talas av flest människor i landet. Knappt 50 procent pratar det största språket hindi, och det största språket i Karnataka, kannada, talas av 50 miljoner människor. Kannada är de fattigas språk – kulturbärarna talar kannada, men all nyhetsrapportering av rang sker på engelska. Det finns ingen koppling mellan de verkliga händelserna och nyhetsrapporteringen – litteraturen recenserar inte på kannada, trots att böckerna är skrivna på det lokala språket.

Ett samtal om kultur handlar med nödvändighet till stor del om den problematiska relationen till Bollywood, eller ”the Masala industry” som den också kallas. Så gott som alla vitalade med under veckan såg sig som utmanare till den kommersiella filmindustrin. Bollywood är världens näst största filmmarknad, och producerar nästan lika många filmer som i USA, cirka 900 titlar om året, varav ungefär tio procent görs på kannada. Det är uppenbart att filmen spelat en viktig roll i skapandet av den indiska nationen – i filmerna uttrycks självbilden. Och indierna går på bio som aldrig förr – till skillnad från i Västeuropa så ökar biobesöken stadigt. Det finns 2 500 lagliga biodukar i Karnataka – och uppemot 70 000 i hela Indien. En vanlig visning kostar 20 rupier, en visning i de mer professionella salongerna kostar runt tre dollar. Bollywoodfilmerna är dock inte speciellt nyskapande: ”There’s only one story”, som Prakash Belawadi uttrycker saken. Och historien som berättas är oftast den feudala, traditionella berättelsen om pojken och flickan från landet som sätter hela sitt liv på spel och far till staden och möter moderniteten.

Prakash Belawadi producerar ett tiotal filmer om året. Dessa filmer görs för en inhemsk marknad, men når också indier i utlandet – dock endast dem som behärskar kannada. Prakash Belawadi skulle vilja producera ännu mer nyskapande filmer, helst dokumentärer kring globala frågor, men det är svårt att hitta finansiering. Dessutom är det svårt att hitta kvalificerade filmarbetare som vill arbeta med den icke-kommersiella filmen. Dvd-marknaden är fortfarande förhållandevis liten i Indien, man ser fortfarande film på bio. Däremot finns en begynnande digitalisering – Digital Cinema Initiative är en satsning som man hoppas mycket på. E-cinema är en annan utveckling som precis satt igång på allvar.

Snett bakom Prakash Belawadi sitter Shiva Subramanian. Han var på plats redan när vi kom, tog vänligt emot oss och serverade varsin espresso. Blyg, vänlig framtoning, enkelt klädd i skjorta och jeans. Det tar en stund innan vi förstår vem

han är: Shiva tillhör en välbärgad handelssläkt och äger huset vi befinner oss i. Istället för att tjäna stora pengar på att hyra ut lokalerna, lånar han ut dem till Prakash Belawadi och hans filmcentrum. Men det stannar inte vid mecenatskapet: Shiva är också ansvarig utgivare för Bangalore Bias, och garanterar, enligt Prakash Belawadi, tidningens status och goda renommé. Shiva driver också en restaurang, skall det visa sig senare under veckan.

India Foundation for the Arts

Anmol Vellani, chef

Anjum Hasan, redaktör

Sanjay Iyer, programansvarig

Arundhati Ghosh, marknad/sponsring

India Foundation for the Arts grundades 1996, och har idag en budget på 500 000 USD, det vill säga runt fyra miljoner kronor. Man stöttar allt från enskilda kulturprojekt till fleråriga forskningsprogram på konstområdet, dokumentation, seminarier och infrastruktur. De flesta av de kulturinstitutioner som vi besökte under veckan hade någon gång fått stöd från IFA. Den största utmaningen för IFA ligger i att hitta det nya och oväntade samt att utveckla nya former för partnerskap och för finansiering av kulturen, det var samtliga anställda överens om. Den regionala kulturpolitiken präglas av osjälvständighet gentemot den nationella nivån.

Hela gänget runt IFA andas en sund självkritik i vad mån man lyckats hitta det verkligt nyskapande, även om man ändå är medveten om att kulturutövarna betraktar IFA som en pålitlig och progressiv organisation (vilket vi också fick intryck av när vi träffade kulturutövare i Bangalore som fått stöd av IFA). En utvärdering man lät göra för ett par år sedan

visade att man varit alltför feg i sina satsningar på det nya och okända. I den nya given ingick bland annat en flerårig satsning på en performancefestival samt kurser i kritisk analys och en curatorutbildning. När det gäller utvecklandet av nya partnerskap hade man startat ett Airis-liknande projekt tillsammans med datajätten Hewlett Packard. Att IFA nog ändå hittar fram till de nya arenorna bevisades under veckan genom att de flesta vi besökte fått stöd från IFA. Betydligt färre hade fått stöd från Indian Council for Cultural Relations, en organisation liknande Svenska institutet, som byggdes upp på 50-talet för att sprida den indiska kulturen till världen som vi också hann besöka.

Sedan följde en animerad diskussion om kulturens förutsättningar i Indien. Den vanligaste organisationsformen är en ”trust”, ett slags stiftelse, men den är oftast bara en papperskonstruktion för att man skall kunna skaffa sig ett bankkonto. Det är dessutom ont om kulturföreningar med många frivilligarbetande medlemmar. Det är också dåligt med mer formella nätverk i Indien – alla nätverk är högst informella och man är överlag dåligt organiserad. Alla försök att skapa formella nätverk brukar vissna tämligen snabbt: ”Institutionen existerar egentligen inte, endast människorna bakom”, menar Anmol Vellani, och får medhåll av Zac O’Yeah: ”Utan personlig förankring är det omöjligt att samarbeta. Organisationen är egentligen bara en kappa som man tar av och på.”

Den åsikten underströks också av författaren Ramachandra Guha och filmkritikern Pradeep Sebastian som vi träffade en uppsluppen kväll på författarhaket Koshy’s i centrala Bangalore. Ramachandra presenterade sin senaste bok, en samtidshistorisk skildring på knappt tusen sidor om Indien efter Gandhi, *India after Gandhi*, som utkom lagom till 60-årsdagen av Indiens självständighet. Ingen av dem trodde egentligen på institutionernas eller organisationernas utveckling i någon större skala.

Av detta kan man dra slutsatsen att mycket bygger på

ledaren, eldsjälén, motorn. ”När eldsjälén försvinner blir institutionen ett fossil eller en kulturbyråkratisk apparat”, säger Zac O’Yeah. Universitetet är inte heller någon speciellt aktiv part i kultursammanhang. Man har sina egna kulturfestivaler – National Law School i Bangalore, Indiens främsta juristutbildning, har en egen musikfestival och har på kort tid blivit den stora arenan för indisk rockmusik – men det är skralt med samarbeten.

Srishti School of Art, Design and Technology. Meena Vari, Geetha Narayanan, Conny Brännberg

Srishti School of Art, Design and Technology

Geetha Narayanan, rektor

Meena Vari, koordinator

Geetanjali Sachdev, utbytesansvarig

Mili Tharakan, produktutvecklare, smarta textilier

Srishti School of Art, Design and Technology ligger i norra Bangalore och har de senaste åren skapat rykte om sig att vara den främsta högskolan när det gäller visuell kommunikation, mode- och produktdesign samt nya medier i Indien. Ambitionen är att ligga i framkant när det gäller att kombinera konst och design med den senaste informationsteknologin, och under vårt två timmar långa möte med skolans rektor, Geetha Narayanan,

och hennes medarbetare hinner vi pricka av de flesta begrepp i den samtida diskussionen om design- och konst: community design, visual literacy, creative economy, open space, critical reading, sustainability med mera. Men också för oss mer okända begrepp som fearless speech och unlearning finns med på agendan. Det gör oss nyfikna. Det är uppenbart att skolan insett att man behöver förbereda studenterna för en helt annan miljö än den snäva produktdesignsfären. Här är det analys och kreativt tänkande som gäller – på alla områden.

Textil är ett annat område som skolan jobbat en hel del med, och genast visar det sig finnas trådar som leder rakt från Karnataka till Västra Götaland. Mili Tharakan är en före detta elev på skolan som lyckats etablera sig som produktutvecklare inom området smarta textilier. Aha! tänker vi, och mycket riktigt visar hon sig känna till såväl Textilhögskolan i Borås som Sjuhärad: ”I have been in touch with Linda Worbin, she’s been helping me a lot within this field”...

De flesta studenterna inleder sina studier på skolan i artonårsåldern, och undervisningen är förhållandevis fri. Tidvis mycket fri, men så måste det vara för att ge studenterna en chans att växa fritt, enligt Geetha Narayanan: ”They can be what they are meant to be”. Programmet är fyra- eller femårigt, men med stor frihet att fördjupa sig i det man upptäcker längs vägen. Genom artist in residence-verksamhet ser man också till att ha ett internationellt flöde som stimulerar eleverna längs vägen. Man håller också dörren öppen för samarbeten mellan de tekniska högskolorna, arkitektshögskolan och handelshögskolorna. Sedan förra året fungerar Srishti också som inkubator för experiment mellan akademi och industri, då Nokia etablerade en satellitverksamhet i anslutning till skolan. Och precis som i många andra sammanhang som vi stötte på under veckan så står frågan om hållbar stadsplanering högt på dagordningen.

Många elever har det gått bra för, vissa mycket bra. De har etablerat sig som betydande konstnärer och designer i Indien.

Ändå saknar man även här en förfinad analys över de kreativa näringarnas betydelse för den indiska ekonomin. Och – om den inte finns hos utbildningarna på högskolenivå, var skall den då finnas?

Torsdagen den 29 november

Kathalaya – berättelsernas hus

Geeta Ramanujam, verksamhetsledare

Manjula Suresh, assistent

Ambica Chandrasekhar, assistent

Storytellingorganisationen Kathalaya, som på kannada betyder "berättelsernas hus" ("katha" = berättelse och "alaya" = hus, hem), är inte helt lätt att hitta. Taxichauffören får finkamma det komplicerade rutnätet i gatusystemet en bra stund innan vi hittar fram, men väl där vill ingen av oss gå därifrån. Här har Geeta Ramanujam tillsammans med sina kolleger under tio års tid byggt upp ett lärandecentrum i berättandets konst, i storytelling. Målet för Kathalayas verksamhet är att etablera storytelling som instrument i både de formella och informella lärandestrukturerna, främst genom att utbilda lärare i att använda storytelling i undervisningen. "Our trainings are aimed at tapping the creative potential of the teachers, at making them more expressive and efficient in communicating the subject" som man skriver på hemsidan. Kurserna fokuserar på berättande, gester, masktillverkning, origami, leranimationer och presentationer. En imponerande folkbildningsgärning som nu, efter ett decennium, fått konsekvenser på regional, nationell och internationell nivå när den indiska regeringen förra året tog ett policybeslut om att låta storytelling ingå i samtliga lärarutbildningar.

Kathalaya, Geetha Ramanujam

Geeta Ramanujam tar med oss till det imponerande biblioteket där folksagor och berättelser från hela världen trängs med färgglada ryggar. Nåja, nästan hela världen, för det är tomt på den skandinaviska hyllan, vilket vi genom Regionbibliotekets försorg lovar att råda bot på så snart vi kommit åter till Sverige. För tio år sedan undervisade Geeta Ramanujam vid en elitskola i Bangalore. Pedagogiken var väl utarbetad och byggde mycket på det informella lärandet, men eleverna läste aldrig ut sina böcker. Hon bestämde sig för att hitta muntliga vägar att intressera dem för litteratur: ibland animerade hon berättelserna med lermodeller, som en av eleverna tillverkade. Geeta Ramanujam lyckades sluta ett treårigt avtal med en amerikansk fond som gjorde det möjligt för henne att bedriva kurser i storytelling i samtliga offentliga skolor i Karnataka. En nyhet som hon introducerade var att få eleverna att lämna skolmiljön och utsätta sig för andra lärandemiljöer, på den tiden ett undantag i Indien. När projektet löpte ut 2001 gick Ford foundation in och programmet

Kathalaya. Geetha Ramanujam med assistenter.

fortsatte ute på landsbygden. Nu flyttades fokus framför allt till att utbilda lärarna, vilket fortfarande är huvudmålet.

Förra året gjorde man en beräkning av hur många lärare man utbildat i storytelling under de här tio åren och kom fram till att det var – omkring 40 000! Utöver detta har man utbildat både lärare och elever i Japan, Sydafrika, USA och Europa. Dessutom driver man sommarläger och ett projekt som kallas ”Stories on wheels”. Man har också adopterat 50 skolor på landsbygden där man lägger extra energi.

”But there´s still a lot to do”, suckar Geeta Ramanujam. Hon tycker att det är stor skillnad på storstadens och landsbygdens ungdomar när det gäller att ta till sig en berättelse: ”Det är lättare att fångsla landsbygdens ungdomar, de är inte lika överstimulerade. De yngre är inte heller något problem, de kan både lyssna och hålla på med IT samtidigt.” Och hon tillägger: “A good story knows no boundaries. Everyone loves a good story.”

Attakkalari Centre for Movement Arts

Jay Palazhy, konstnärlig ledare
Ragini Ghose, programkoordinator

Attakkalari är Bangalores – och förmodligen Indiens – enda riktigt experimentella dansinstitut som profilerat sig genom sina stora dansbiennaler (med internationella gästspel och samarbetsprojekt) och sitt nyfikna intresse för nya tekniker. Redan för många år sedan började man att arbeta med videoprojektorer i sina föreställningar och har bland annat bjudit in ljusdesigner och koreografer från Sverige. Attakkalari har också utbildningar, workshops för skolbarn och öppna klasser för dansare samt en nyligen inrättat diplomutbildning i nya medier samt i dans, ”Movement Arts and Mixed Media”.

Institutet driver även dansundervisning. De kommunala skolorna har inte dans i skolan men institutet har i projektform samarbetat med sju olika skolor i Bangalore. Den traditionella indiska dansen får ofta nationellt eller regionalt stöd eftersom dansen, vid sidan av filmen, är en av de mest betydelsefulla konstformerna i Indien. Den oberoende moderna dansen har dock betydligt svårare att hitta vägar till finansieringskällorna. Från att i en arla urtid ha betraktats med misstanke har den traditionella dansen – bharathanatyam – nu lyfts upp av en rad nationella institutioner i Indien. Efter delningen 1947 blev dansen, precis som filmen, ett sätt att manifesteras den nationella identiteten, och de många nationella institutionerna har inte direkt gjort det lättare för den moderna dansen att slå sig fram. ”Att bevara har varit viktigare än att utveckla när det gäller dansområdet”, säger Jay Palazhy, och menar att de

Attakkalari danscentrum

nationella institutionerna endast bidragit till att konservera danskonsten.

Om Attakkalari är unikt i sitt sätt att närma sig nya medier så finns det desto fler skolor som ägnar sig åt att lära ut den traditionella dansen. Under veckan besökte vi även Kalakshithi, ett familjedrivet dansinstitut inrymt i en vidunderlig trädgård mitt i Bangalore, och fick oss både en föreställning och en föreläsning om den indiska dansens grunder. Mr Krishnamurthy, vars farfar hade ett berömt dansinstitut i Bangalore, är skolans rektor och självklara auktoritet. Här går man i sex år för att utveckla sig i den traditionella dansen, musiken och sången, eftersom man är övertygad om att "a course in Karnatic vocal music is a must for every aspiring dancer".

Men tillbaka till Attakkalari. Modern dans har ännu inte heller någon utpräglad teoribildning i Indien – danskritiken skrivs av journalister med andra kompetensområden och behandlas styvmoderligt i medierna. Institutet har

därför långt framskridna planer på en kurs i danskritik för kulturjournalister. I januari startar man också ett modernt medielab för att ytterligare utveckla danskonsten.

Det ärintesjälvkärlattallainstitutetsdjärvaexperimentnär en publik, men flera av institutets produktioner har framförts på olika internationella dansfestivaler. Attakalari arbetar över huvud taget lika mycket internationellt som nationellt och regionalt, vilket de flesta påpekar som en styrka. Av alla platser i Indien tycker man dock att man har funnit den bästa platsen i landet att verka på: ”Bangalore is the contemporary capital of India!”.

Och, ja, att Bangalore är mer samtid och framtid än historia står helt klart. Eller, som Lars Nordström uttryckte saken efter en föreläsning när han överlämnade en CD med Göteborgssymfonikerna: ”Här får ni lite musik från den gamla världen. Varmt välkommen till museet Europa!”.

Ylva Gustafsson

Deltog i kulturexpeditionen gjorde:

Conny Brännberg, Ann-Charlotte Eklund, Ylva Gustafsson,
Lars Lundgren, Zac O´Yeah

Kontaktuppgifter Indien

Politik

B K Chandrashekar

profbkc@yahoo.com

+918022258575

Ordförande Karnataka Legislative Council

Indian Council for Cultural Relations

J W Lobo

+91 22350565

Film and Media Centre

Prakash Belawadi

prakash.belawadi@gmail.com

Shiva Subramanian

avihs@hotmail.com

+919845049398

Nikolaj Kielland

nikolaj@bujinkan.in

+919880359105

India Foundation for the Arts

Anmol Vellani, chef

anmolvellani@indiaifa.org +918023414681

Anjum Hasan, redaktör

anjumhasan@indiaifa.org

Sanjay Iyer, programansvarig

sanjay@indiaifa.org

+919886564659

Arundhati Ghosh, marknad/sponsring

arundhatighosh@indiaifa.org

+919845033197

Srishti School of Art, Design & Technology

www.srishtibl.org

+918040446963

Geetha Narayanan, rektor

g_narayanan@srishti.ac.in

+919972072414

Meena Vari, koordinator

meena@srishti.ac.in

+919972072419

Geetanjali Sachdev, utbytesansvarig

gys@vsnl.net

+91808560238

Mili Tharakan

militharakan29@hotmail.com

Kathalaya

kathalaya@gmail.com

+918026689856

Geeta Ramanujam, verksamhetsledare

geetastory@gmail.com

+919845207073

Manjula Suresh, assistent

Ambica Chandrasekhar, assistent

Attakkalari

attakkalari.diploma@gmail.com +918022123684

Jay Palazhy, konstnärlig ledare

Ragini Ghose, programkoordinator

attakkalari.programme@gmail.com

Eliamma Rao, utbildningsansvarig

Kalakshithi

kalakshithi@vsnl.net

+91806525466

M R Krishnamurthy, konstnärlig ledare

Rukma Narain, koordinator

Rangayana (teatern)

Ranga Kishora (barnteatern), Mysore

D Yogananda

dyogananda@gmail.com +919341493458

Chidambara Rao Jambe (teaterchef)

Övriga

Zac O'Yeah

justsleepingworkaholic@yahoo.co.in

+918023517254 (hem)

+919739325330 (mobil)

Pradeep Sebastian, filmkritiker

pradeepsebastian@hotmail.com

Författarna

Krister Andersson, förste ombudsman, LO-distriktet i Västsverige

Anita Carlsson, PA, Project Administrator, AstraZeneca, Sweden office, Mölndal

Bengt Dahlgren, planeringsdirektör, Länsstyrelsen i Värmlands län

Jan Fridh, Development Manager, IT-strategiska avdelningen Västra Götalandsregionen

Anders Glemfelt, näringslivschef, Borås stad

Ylva Gustafsson, Kultursekretariatet, Västra Götalandsregionen

Lisette Lindenström, näringslivsfrågor, Unionen
Staffan Löf, utvecklingsdirektör, Högskolan i Borås

Mimmi von Troil, vice ordförande i regionutvecklingsnämnden,
Västra Götalandsregionen

Appendix

REVÄST´S STUDY TRIP TO BANGALORE IN INDIA
24 NOVEMBER – 2 DECEMBER 2007

PROGRAMME

Saturday 24th November

Departure from Landvetter Airport with Lufthansa at 07.10.

Sunday 25th November

Arrival at Bangalore.

Arrival at the hotel, approx. 03.00 local time on Sunday morning.
Installation and rest.

Sightseeing by bus and with a guide 13.30 – 17.30. The bus will pick us up
and take us back to the hotel after the sightseeing.

Monday 26th November

SEMINAR PROGRAMME ON THE 26th NOVEMBER AT THE ATRIA HOTEL
P.B. No. 5089, No. 1, Palace Road, Bangalore - 560001
Ph: 91-080-22205205

”Bangalore - A Global Marketplace from the inside”
Presentations and discussions

- 10.00 Lars Nordström, Professor in Human Geography at the Göteborg
University, Chairman of Reväst
- 10.02 ”A historical survey over the Indian financial growth and a
forecast over what will come in terms of financial policy and
initiative to meet with challenges.” Stefan Jonsson,
Dr., Counsellor, Office of Science and Technology (ITPS),
Embassy of Sweden in New Delhi. ITPS – The Swedish Institute
for Growth Policy Studies - is the Swedish Government’s agency
for understanding growth and for evaluating government policies.

- 11.00 S.R. Venkatesan, Transvahn Technologies India Pvt. Ltd.
- 11.30 “Outsourcing of knowledge – Effects on Karnataka Region/What comes after IT”
Dr. Ravindra MP, VP, Head-Education & Research Department, Infosys Technologies Ltd
- 12.30 Lunch
- 14.00 Bengt Johansson, Deputy Trade Commissioner – Head of Bangalore Office, Swedish Trade Council
- 15.00 ”The Indian system of Government”
Ms. Nandana M Bharadwaj, Advocate for Lex Nexus, who is also a faculty teaching Constitution of India in BMS College of Engineering

Joakim Berglund , Design Engineering, Volvo Aero India
- 16.00 Discussions and summing up
Lars Nordström
- 16.30 End of session

Tuesday 27th November
Morning

10 – 12 Visit to Vidhana Soudha, which since 1954 is the secretariat and the state legislature in the region of Karnataka where Bangalore is situated.
Walking distance from our hotel. Host for our visit is S. Chandrashekhar, Officer on Special Duty, State Project Coordinator, SPFU Karnataka, Technical Education Quality Improvement Programme (TEQIP)

12.45 –
13.30 Lunch at hotel Atria

Afternoon

- 13.30 Bus will take us from our hotel to our visit to the Indian Institute of Science
Host for our visit is Dr. Rahul Pandit, Chairman, IRC - International Relations Cell, Indian Institute of Science i Bangalore.
- 14.30 Welcome & Introduction
Prof P Balam, Director; Indian Institute of Science
- 14.30 Overview and presentation
Prof Rahul Pandit, Chairman, IRC; Indian Insitute of Science
- 15.00 Discussion meeting with prof P Balam, Director, Dr. Rahul Pandit, Chairman,IRC and prof C.E.Venimadhavan, Convenor, Society for Innovation and Development (SID)
- 16.00 End of meeting
- 16.45 Departure by bus to our hotel.

Wednesday 28th November

Visit to Volvo India in Hosakate, Bangalore.

8:00 Departure from hotel

9:30 Presentation about Volvo in India
Eric Leblanc, MD

10:15 Product and vendor development
Jean-Francois Hilico, General Mgr Volvo 3P

11:00 Volvo IT activities in India
Satish Rajkumar, General Mgr Volvo IT

11:45 Presentation of industrial activity and plant tour
Klaus Fox, VP-Industry

13:00 Lunch at canteen

14:00 Departure from plant

15:30 Arrival at hotel

Thursday 29th November
Morning

7.45 Departure from our hotel

Agenda & Visit Details

Visitor Company: Swedish Delegation

Delegates from:

DFS (Swedish Computer Society)

ISA (Invest in Sweden Agency)

Revast ((Regional Research in West Sweden)

Date of Visit: Thursday, 29th November 2007

Visit Location: Infosys Technologies Limited, 44 Electronics City,
Hosur Road, Bangalore – 560 100

Infosys Central Number: +91 (080) 2852 0261

Chief Contact: Subrahmanya Kodipadi (+91-99005 67712)

Agenda

From	Till	Item
09:30	09:45	Welcome and Introductions
Common Tracks		
09:45	10:15	Infosys Overview, Service Offerings and Europe Strategy
10:15	10:45	Open Session – Q&A
10:45	11:30	Campus Tour
Parallel Tracks		
11:30	12:15	Discussion on topics of interest for DFS/ISA – Outsourcing, Quality Practices and Innovation
11:30	12:15	Discussion on topics of interest to Revast – Knowledge Management, Quality and Human Resources Practices

13.00 approx. Departure by bus back to our hotel.

Friday 30th November and Saturday 1st December

Summing up and time for own individual visits.

Saturday 1st December

19.00 Dinner at our hotel. Reväst has 6 rooms at our disposal for packing, change of clothes, shower and rest before leaving by our transfer bus to the airport.

Sunday 2nd December

14.05 Arrival at Landvetter Airport.

Reväst

Styrelsen för regional forskning i Västsverige